

KULEC, JAK VYŠITEJ!

KAPITOLA DVANÁCTÁ

„Koukám, že u vás v klubu taky děláš všechno,“ konstatoval jsem suše. „Je nás málo a z těch, kteří by mohli dělat ještě něco navíc, má málokdo čas,“ posteskl si Franta. „Kecá. Je nás dost, nechce nás k ničemu pustit. Jde mu o to, aby byl zasloužilý funkcionář,“ probudil se se smíchem řidič. „Ty mlč, vrtáku,“ okřikl ho Franta a hned pokračoval: „Naposledy si nedokázal ani nalajnovat hřiště! Kluci, kdybyste to viděli! Místo velkého vápna byl skoro kosočtverec, penalta byla o metr vedle, než má být, a středový kruh se mu nesešel o půl metru, tak to na konci spojil odbočkou. Vypadalo to jako by nás sponzoroval epl se svým nakousnutým jabkem. Ostuda nejvyššího kalibru!“ „Za to nemůžu. Když máš lajnovačku se šmajdavým kolečkem, tak si zkus něco udělat rovně,“ bránil se se smíchem řidič.

„A to nemluvím o tom, jak si loni připravoval celé hřiště sám. Zapomněl nalajnovat půlkruhy před vápnem, praporky nechal opřený o střídačku, a když věšel sítě, tak je dole vůbec neukotvil,“ pokračoval ve výtkách Franta. „Co kecáš, vzadu jsem je ukotvil, jen na jedné straně u tyčky chyběl kolík a už se mi pro něj nechtělo vracet. Jsem si říkal, že těsně za tyčku stejně nikdo gól nedá.“

„Radši mlč! A co ty zahnutý postranní lajny?“ „Jaký?“ „Prej, jaký! Když ses podíval po celé lajně, tak si dostal důkaz o zakřivení zemského povrchu. Takový to byl oblouk. Na to se mohli jezdit dívat pochybovači, co nevěří, že je země kulatá. Jediným pohledem na tu tvou parabolu bys jim tu jejich placatou teorii navždy rozprášil.“ „To už přeháníš, ne? Bylo to jen o pár centimetrů. Pouhým okem sotva pozorovatelný,“ bránil se spoluhráč.

„Houby s octem! Jsi levej jak šavle. Jsem tě minule viděl, jak si zastříhoval ten svůj živý plot na zahradě. Byla to akce pod heslem: Furt to řežu a furt je to krátký! Pánové, to jste měli vidět! Pořád to zarovnával a furt měl jednu nebo druhou stranu s kopce. Kdyby ho jeho stará od toho nevyhnala, měli by tam dnes v řadě ukázkové bonsaje,“ popisoval barvitě František zahradnické schopnosti svého spoluhráče.

„To je vůl! Prej bonsaje,“ řehtal se i druhý spoluhráč z předního sedadla spolujezdce. „Ty buď taky radši ticho!“ vyjel na něj rozvášněný Franta. „Nebo mám říct nahlas, jak sis doma hodil při kácení tu jabloň na altán?“ Spolujezdec ztichl, to ale Frantovi nezabránilo historku dopovědět.

„Představ si,“ obrátil se ke mně, „jeden strom na zahradě. Všude kolem spoustu místa, jen vlevo od něj altánek. Mohl to hodit na jakoukoli stranu jinam než doleva a nemohlo se vůbec nic stát, moula. Ale on se pustil do kmene jak bobr. No fakt! Jako by to okousal ze všech stran, a když si to svoje veledílo, které viselo na vlásku, prohlížel, najednou lehce fouklo, v kmeni to luplo a prásk na altán. Hele, žádná velká škoda to nebyla, beztak se tam, lempl, chodil jen válet a zašívát, ale byla tam ještě basa dvanáctek a ta dostala, jak na potvoru, přímý zásah. Je to prostě nešikovný vemeno.“ Jak příběh dovyprávěl, všichni jsme se v autě smáli, až nás bolelo břicho.

František byl povzbuzen vypravěčským úspěchem, tak pokračoval: „Na hřišti je to stejný matla, jak na zahradě. V minulém zápase přestřelil z malého vápna bránu o kilometr, a když šel do šance podruhé, udělal krásnou kličku gólmanovi a pak netrefil odkrytou bránu. Jelito!“

„To je sice pravda, ale taky jsem další dva góly dal,“ hájil se ve výbuchu dalšího smíchu spolujezdec. „Jaký dva góly? Myslíš ty náhody, co si tě unaveně našly?“ oponoval Franta a hned mi plácnutím do stehna dával jasný signál, že si to musím poslechnout.

Samozřejmě v jeho osobitém podání. „První jeho gól – nastíním situaci. Skrumáž v soupeřově velkém vápně. Obránce se snaží odkopnout balón do bezpečí a trefí toho našeho moulu, který se před odkopem strachy otočil zády. Dostal ránu míčem do temene a od té jeho duté šišky se to odrazilo do branky. Ten dutej zvuk se vznášel nad hřištěm ještě deset minut.“

„Nevyprávěj pohádky ovčí babičky! Jsem přesně věděl, co dělám. Svou dokonalou poziční hrou jsem donutil obránce k chybě, jejíž logickým a nevyhnutelným vyústěním muselo samozřejmě býti vsícení branky,“ vysvětloval autor netradičního gólu.

„No a ten druhý gól? Ještě větší haluz. Čistokrevný a pravověrný kulec!“ navázal hned Franta druhou herní situací. „Cože? Co to je kulec?“ ptal jsem se nechápavě. „Přece gól koulema, ty vole!“ chechtá se Franta. „Stojí skoro na brankové čáře, přiletí míč z rohu. Nikdo ho netrefí, protože jsou všichni fotbalem nepolíbení nýmandi. Až na zadní tyči stojí tenhle sněhulák a míč ho trefí přímo do koulí. Na místě se okamžitě zhroučí bolestí, ale naštěstí míč doskáče za čáru. To by si se z toho podělal, přesně takové góly my dáváme – koulema,“ uzavřel historku Franta. „Bud’ rád, že vůbec nějaké góly dáváme,“ zapojil se opět do diskuze řidič. „Někdy divné góly střílíme ...“ „Prej střílíme ... koulema! To je tedy střela,“ vyprskl Franta. „Nechej mě domluvit. Ale jaké góly taky dostáváme, o tom popovídej.“ „No jo, máš recht! To je taky kapitola do silvestrovského vydání televizních zpráv,“ potvrdil František a ve mně opět zahořela zvědavost. Vypravěč se dvakrát pobízet nenechal. Bylo snadným úkolem zlákat ho k řeči a bylo absolutní utopií dokázat ho přimět mlčet.

„Už si viděl někdy hrát stopera džingu? Ne? To se nedívím, to může udělat jen ten náš. Brankář rozehraje od branky na krátko se stoperem. Dvakrát si spolu ještě vymění míč po barcelonsku, místo toho, aby ho odkopli dopředu. To už se přiřítí útočník a ten náš Brazilec si ho lehce vzduchem obhodí, útočník se otočí a znovu na něj, tak si ho obhodí podruhé a začne se smát. Pak mu nasadí ještě jedny housle, a když mu je, povzbuzen úspěchem a řevem diváků, chce nasadit ještě jednou, vrhnul se na něj soupeř už s krvavým pohledem rozzuřeného býka v aréně a urval mu míč skoro s nohou. Zbůhdarma nakopnutý balón skončí za zády překvapeného gólmana, který nestačil udělat vůbec nic. Autor gólu vzal míč ze sítě, donesl ho stoperovi, předal mu ho a zatančil mu taneček.“ „Tak pro diváky to musel být pěkný fotbalový moment,“ poznamenal jsem.

Franta na to nereagoval a pokračoval: Nebo třeba, myslím, že to bylo měsíc zpátky, soupeř na nás útočí, jsme fakt pod tlakem. Meruna lítá z jedné strany na druhou a my se motáme jak vítr v bedně, každopádně bez balónu. Najednou nečekaná střela z prostoru těsně za vápnem. Před brankářem horda těl, našich i soupeřových. Jeden z našich byl v momentě střely otočený čelem k bráně, když se prudce obrátí proti balónu, vidí, jak letí přímo na něj. Ve zlomku vteřiny se nahrbí, připraví ukázkový košíček jak z fotbalové čítanky pro brankáře a chytí míč do náruče. Všichni jsou neobvyklou situací vyvedeni z míry a dokonce i rozhodčí si musí chvilku ujasňovat, že ten, co chytil balón, opravdu není gólman. Když rozhodčímu konečně reflexní oblouk zavelí zapískat, penalta je potvrzena. Náš hráč pořád stojí s míčem v náruči, oči na vrchu hlavy, a když mu to konečně došlo, začal se všem omlouvat. Prý za to nemůže, to byl prostě reflex.“ „Předpokládám, že penaltu úspěšně proměnili,“ podotkl jsem. „Předpokládáš správně,“ potvrdil mou domněnku Franta.

„Ještě řekni tu příhodu z minulého týdne,“ nabádá řidič. „Jo, jasně, to taky bylo povedený. Standardka soupeře. Dost daleko za vápnem, ani jsme nestavěli zeď. Jen jednoho útočníka proti balónu. Soupeř rozehraje vysoký načechráný míč. Asi to měl být centr, ale zvrstal to a míč letí, tedy spíš se pomalým levitováním blíží k bráně. Normálně by sis stihl skočit na párek v rohlíku, tolik času bylo. Náš gólman už z dálky křičí: Mám, mám! Tak do toho nikdo z hlavičkářů nejde, prostě jasný a jednoduchý zákrok pro brankáře. A co myslíš? Ten vůl to podběhl a míč skončí v síti. On se jen otočí a povídá: Tak nemám. Sorry, kluci. To bys mu nejraději koupil štafle, protože on moc vysoký není. Nestalo se to poprvé.“

No, hele, Franto, to sis ale dobře nevybral. Já jsem taky moc nevyrostl," povídám vesele. „Co to plácáš, ty hlavo prázdná? Skákat snad umíš, ne?" „To jo. To umím, ale taky ti musím prozradit slova mého táty. Ten o mě říká, že jsem akorát tak vysoký, že když si vlezu na židli, tak vidím kachně do prdele."